

μία δὲ σακχάρους στοιχίζει εἰς τὸν ἔμπορον δρ. 1.35 λ., ὁ δὲ φόρος 40 λ. κατ' ἑκάστην τὸ σακχάρι τῷ στοιχίζει δρ. 1.45 λ., καὶ ἐὰν θέλῃ νὰ κερδίσῃ 15 λ. τὴν ἑκάστην, θὰ πωλήσῃ δρ. 1.60 τὴν ἑκάστην.

Διότι ὁ καταναλωτὴς δὲν πληρώνει ἀπ' εὐθείας τὸν φόρον τοῦτον εἰς τὸ Κράτος, ἀλλ' ἐμμέσως, ἥτοι διὰ τοῦ ἐμπόρου, διὰ τοῦτο τὸν ἀποκαλοῦσιν ἔμμεσον φόρον.

Γέρω-Πέτρος.—Ἐπειδὴ οἱ ἔμμεσοι φόροι πληρώνονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὁ δὲ φόρος συγγέεται μὲ τὴν τιμὴν τοῦ ἐμπορεύματος, οἱ φόροι οὗτοι σχεδὸν πληρώνονται χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσῃ τις. Δύναται τις μάλιστα νὰ εἰπῇ ὅτι πολλοὶ ἔμμεσοι φόροι πληρώνονται μόνον ὅταν τις θέλῃ. Οὐδεὶς ὑποχρεοῦται νὰ καπνίζῃ ἢ νὰ πίνῃ οἶνοπνεύματα, ἐν ἀνάγκῃ μάλιστα καὶ νὰ ἐξοδεύῃ σακχάρι.

Πέτρος.—Καὶ τὸ χαρτόσημον;

Διδάσκαλος.—Τὸ χαρτόσημον εἶναι φόρος ἐπὶ τῶν συναλλαγῶν καὶ πάσης ἐπισήμου πράξεως.

Πολλοὶ καταφέρονται κατὰ τῆς ποικιλίας τῶν φόρων, λέγοντες ὅτι ἡδύνατο νὰ ὑπάρχῃ εἷς μόνος φόρος, ὁ μοναδικὸς δὲ οὗτος φόρος νὰ ᾖ ἀνάλογος τοῦ εἰσοδήματος ἐνὸς ἑκάστου. Ἐπειδὴ ὅμως πολλοὶ δὲν θὰ ἐδήλουν τὸ ἀληθὲς εἰσοδήματά των, ἀλλὰ τὸναντίον θὰ ἐσμίκρυνον τὸ ποσὸν, οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, οἱ λέγοντες τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἐπλήρωνον περισσότερον τῶν ψευδομένων.

Ἐκτὸς τούτου ἐν τῇ βιομηχανίᾳ καὶ τῷ ἐμπορίῳ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προῖδῃ τις ὅ,τι θὰ κερδίσῃ. Ὡστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἰπῇ τις ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν.

Τέλος, μὲ τὸν μοναδικὸν φόρον, διὰ πολλὰ πρόσωπα θὰ ᾖ τὸ μέγα τὸ ποσὸν, διότι πρέπει νὰ καταβληθῇ συγχρόνως καὶ ὀλιγῶς, καὶ θὰ ἐπέφερε πολλὰς δυσκολίας.

Ἡ ποικιλία τῶν φόρων, ὅχι μόνον σκοπεύει νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ὅσον ἔνεστι δικαίαν διανομὴν αὐτῶν, ἀλλ' ἄμα νὰ τοὺς καταστήσῃ καὶ ἀνεκτικώτερος.

Τὸ πρῶτον μέρος παντὸς πράγματος.

Ὁ Νικόλαος ἡμέραν τινὰ ἦλθεν εἰς τοῦ διδασκάλου διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ ἐπὶ τινος ἀποφάσεώς του. Ἐσκέφθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οἱ μισθοὶ εἶναι μεγάλοι, καὶ κατὰ συνέπειαν ζῆ τις καλλίτερα.

Ὁ διδάσκαλος τὸν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι πᾶσα σκέψις ἔχει καὶ τὸ πρῶτον μέρος τῆς, ὅτι δηλ. πᾶν πρᾶγμα ἔχει τὴν καλὴν καὶ κακὴν του ἔποψιν· καὶ ὅτι πρέπει τις μετὰ πολλῆς περισκέψεως νὰ συγκρίνῃ τὴν καλὴν μὲ τὴν κακὴν ἔποψιν, ἥτοι νὰ θέτῃ ἐπὶ τῆς πλάστιγγος τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν καὶ νὰ ἀποφασίζῃ τὸ μέρος πρὸς τὸ ὁποῖον κλίνει ἡ πλάστιγγῆ.

Εἰς ταῦτα ὁ Νικόλαος ἀπήντησεν ὅτι εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τὸ καλὸν ὑπερέχει τοῦ κακοῦ.

—Καλὰ, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, ἰδοὺ ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ ὁποῖος διήλθε πολλὸν καιρὸν τῆς ζωῆς του εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, καὶ γνωρίζει καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ ἄς ὀμιλήσωμεν μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Νικόλαος εἶπεν ὅτι εἰς τὰς μεγάλας πόλεις εὐρίσκει τις εὐκόλως ἐργασίαν, ὅτι οἱ μισθοὶ εἶναι πολὺ μεγάλοι καὶ ἄλλα τοιαῦτα πράγματα.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίθη:

—Βεβαίως εἰς τὰς μεγαλοπόλεις οἱ μισθοὶ εἶναι μεγαλήτεροι παρὰ εἰς τὰ χωρία, ἀλλὰ δὲν ἔχει τις πάντοτε ἐργασίαν, καὶ ἐκτὸς τούτου ὁ βίος εἶναι πολὺ ἀκριβός. Ἐὰν δὲ τις κερδίζῃ περισσότερα καὶ ἐξοδεύῃ περισσότερα, τὸ κάτω τῆς γραφῆς εὐρίσκεται εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον.

Νικόλαος.—Θὰ κάμω οἰκονομίαν, καὶ θὰ τοποθετῶ τὰς οἰκονομίας μου εἰς τὴν Τράπεζαν.

Ἀλέξανδρος.—Πολλάκις ὅμως, ὅταν δὲν θὰ ἔχῃς ἐργασίαν, θὰ τρώῃς τὰς οἰκονομίας σου.

Νικόλαος.—Πολλάκις, ναί, ὅχι ὅμως πάντοτε. Ἐπειτα ὁ βίος εἶναι εὐχарιστότερος εἰς τὰς μεγαλοπόλεις ὑπάρχουσιν ὠραῖαι οἰκοδομαί.

Ἀλέξανδρος.—Καὶ ἔνθα φωλεᾷ τινὰ ἄνευ φωτὸς καὶ ἀέρος θὰ πληρώνῃς ἀκριβὰ.

Νικόλαος.—Ὁραῖοι περίπατοι.

Ἀλέξανδρος.—Εἰς τοὺς ὁποίους δὲν θὰ ἔχῃς καιρὸν νὰ πηγαίνῃς.

Νικόλαος.—Θέατρα.

Ἀλέξανδρος.—Πῶς λοιπὸν θὰ κάμῃς τὰς οἰκονομίας τὰς ὁποίας λέγεις; Πῶς; διὰ νὰ διασκεδάσῃς πηγαίνεις εἰς τὴν πρωτεύουσαν; Τότε λοιπὸν εἶσαι χαμένος. Ὅσοι θέλουν νὰ διασκεδάξουν συχνὰ, χάνουν τὴν ὄρεξιν τῆς ἐργασίας καὶ καταστρέφονται.

Νικόλαος.—Θὰ διασκεδάσω ἀφοῦ ἐργασθῶ καὶ χάριν ἀναπαύσεως.

Ἀλέξανδρος.—Ὅταν τις ἐργασθῇ σπουδαίως εἶναι πολὺ κουρασμένος διὰ νὰ ἐπιθυμῆσῃ διασκεδάσεις· ἔπειτα αἱ διασκεδάσεις στοιχίζουσι πολὺ ἀκριβὰ πάντοτε.

Νικόλαος.—Ἡμπορῶ νὰ διασκεδάσω χωρὶς νὰ ἐξοδεύσω τίποτε. Π.χ. ἀναγινώσκων, ὀμιλῶν μετὰ τινος φίλου, ἢ περιπατῶν.

Ἀλέξανδρος.—Δύναται τις καὶ ἐνταῦθα νὰ ἀναγνώσῃ, νὰ συνομιλήσῃ μετὰ φίλου ἢ καὶ νὰ περιπατήσῃ χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ ὑπάγῃ διὰ τοῦτο εἰς τὴν πρωτεύουσαν· ἄλλως τε, ἀσθενεῖ τις συχνότερον εἰς τὰς πόλεις παρὰ εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Διδάσκαλος.—Πρέπει πάντοτε, φίλτατέ μοι Νικόλαε, νὰ συγκρίνῃς τὰ καλὰ μὲ τὰ κακὰ. Π.χ. ἐμπόρευμα τὸ ὁποῖον τιμᾶται εὐθηνὰ διαρκεῖ συχνάκις καὶ ὀλιγώτερον. Πάντοτε ἀγοράζει τις ἀναλόγως τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ, ὅπερ δαπανᾷ.

ἡ ὥρα παρήλθε, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι πρέπει ἀλλαγῆναι ν' ἀπευθυνθῆ.

— Θὰ λυπηθῶ τὰ μέγιστα, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ἂν σὰς φανῶ ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον ὀχληρός. Θὰ σὰς παρακαλέσω μόνον νὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ καπνίσω τὴν τελευταίαν καπνοσύριγγα μετὰ τῶν ξένων σας καὶ ἀναχωρῶ ἀμέσως.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν συναναστροφὴν, καὶ ἤρχισε νὰ συνδιαλέγηται μετὰ πλείονος ἔτι εὐστροφίας πνεύματος.

Ἡ συνδιάλεξις μικρὸν κατὰ μικρὸν περιστράφη εἰς τὰ πολιτικά. Εὐπατριδῆς τις ἔφερε τὸν λόγον εἰς τὸ ζήτημα, ὅπερ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν συνεζητήθη ἐν τῇ Βουλῇ· πρόκειται περὶ νομοσχεδίου, δι' οὗ ἐπεξετείνεται ἡ ἐξουσία τοῦ Ἄγγλου ἀρμοστοῦ. Ὁ ξένος ἐπελήφθη πάραυτα τῆς ἐξετάσεως τοῦ θέματος, συνηγόρησεν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀποικιῶν μετὰ λογικῆς δυνάμεως καὶ εὐγλωττίας ἀξιοσημειώτου, καὶ ἔφερεν ἀμερολήπτους κρίσεις περὶ πάντων τῶν ἐξοχωτέρων συγχρόνων ἀνδρῶν.

Τοσοῦτον ἐνδιαφέρουσα ἦν ἡ συνομιλία, ὥστε ἐσήμανεν ἡ ἐνδεκάτη καὶ οὐδεὶς ἐκ τῆς συναναστροφῆς προσέσχεν. Ἡ ὑπομονὴ ὅμως τῆς κ. Φραγκλίνου ἐξηντλήθη ἐκ τῆς τοσαύτης ἀδικρίας. Εἰσήλθε τότε εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ξένον λόγους τραχυτάτους, ὅπως τὸν ἐξαναγκάσῃ ν' ἀναχωρήσῃ πάραυτα. Ἐκείνος ἐζήτησε δειλῶς συγγνώμην, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ τὸν εὐρὺν ἐπενδύτην του, ἐχαιρέτησεν εὐγενῶς καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν παρὰ τὴν ὁδὸν πύλην, φωτιζόμενος ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης.

Ἐν τῷ ἀμερίμνως συνδιελέγοντο παρὰ τὴν ἐσπίαν, ἔξω σφοδρὰ καταιγίς εἶχε συσσωρεύσει εἰς τὰς ὁδοὺς στρῶμα χιόνος, ἐνὸς γόνατος πάχους. Μόλις ἡ ὑπηρετρίξ διηνοίξε μικρὸν τὴν θύραν καὶ ἄνεμος, πνεύσας μετ' ὀρυκτοῦ, ἔσβησε τὸ φῶς καὶ ἐπλήρωσε χιόνος καὶ χαλάζης τὸ κατώφλιον τῆς θύρας. Ὁ ξένος προσεῖδε τότε ἱκετευτικῶς τὴν οἰκοδέσποιαν καὶ τῆ εἶπεν:

— Ἀγαπητὴ μοι κυρία, οὐδένα ἐνταῦθα γνωρίζω ἂν μὲ αὐτὸν τὸν ἄθλιον καιρὸν μὲ διώξῃτε, θὰ χαθῶ ἀπὸ τὸ ψῦχος εἰς τοὺς δρόμους. Φαίνεσθε φιλεῦσπλαγχνος· εἰς τοιαύτην νύκτα, οὐδὲ εἰς σκύλον θὰ ἠρνεῖσθε νὰ χορηγήσῃτε καταφύγιον.

— Μὴ μοι κάμνητε λόγον περὶ εὐσπλαγχνίας, εἶπεν ἡ γραῖα κυρία καταληφθεῖσα ὑπ' ὀργῆς. Ὁ φιλεῦσπλαγχνος εὐσπλαγχνίζεται πρῶτον τὸν ἑαυτὸν του. Ἐὰν αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ καιρὸς σὰς τρομάξῃ, ποῖος σὰς εἶπε ν' ἀργήσῃτε τόσον; Ἐπειτα, κύριέ μου, οὔτε τὸ πρόσωπόν σας, οὔτε οἱ τρόποι σας μοῦ ἀρέσκουν, καὶ ἡ ἐπιμονὴ σας μὲ κάμνει νὰ φοβοῦμαι μήπως ἔχετε κακοὺς σκοπούς.

Ἡ ἀγαθὴ κυρία ὠμίλει τοσοῦτῳ μεγαλοφώ-

νος, ὥστε ἐνεκα τοῦ ἐγεροθέντος θορύβου προσέδραμον οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ, οἵτινες προσεπάθησαν νὰ πείσωσιν αὐτὴν ὅτι εἶχεν ἄδικον. Ὁ ξένος ἐφαίνετο αὐτοῖς εὐγενέστατος καὶ λίαν σπουδαῖος, ἀντὶ δὲ νὰ ἀποπειμηθῆ ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ παραμείνῃ. Δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξηγήσωσι τὰς δυσμενεῖς διαθέσεις τῆς οἰκοδεσποίνης πρὸς νέον εὐφρέστατον καὶ ἀξιογάπητον.

Ἐπὶ τέλους ἡ κ. Φραγκλίνου, ἐνδίδουσα εἰς τὰς ἐπιμόνους αὐτῶν παρακλήσεις, συγκατετέθη νὰ μείνῃ ὁ νέος εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἄλλ' ἐπειδὴ οὐδεμία κλίνη ἦν κενή, ἠναγκάσθη οὗτος νὰ κατακλιθῆ ἐπὶ ἔδρας τινὸς παρὰ τὴν ἐστίαν.

Καίτοι οἱ ἄλλοι ἐδείκνυνον μεγίστην ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν τιμιότητα τοῦ ξένου, ἡ κ. Φραγκλίνου ὅμως ἐθεώρησε φρόνιμον νὰ συναθροίσῃ ὅλα τὰ πολυτίματά της πράγματα καὶ τὰ ἀργυρᾶ σκεύη καὶ νὰ τὰ ἐναποθέσῃ εἰς τὸν κοιτῶνά της. Ἐκτὸς δὲ τοῦτου παρήγγειλεν εἰς τὸν μαῦρον, ὃν εἶχεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της, νὰ ζωσθῆ τὴν μεγάλην μάχαιραν τοῦ μαγειρείου, καὶ νὰ ἐξυπνήσῃ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον ὃν ἤθελε κάμει ὁ τυχοδιώκτης (οὗτος ἐκάλει τὸν ἄγνωστον), λεηλατῶν τὴν οἰκίαν. Εἶτα ἡ ἀγαθὴ κυρία ὑπῆγε νὰ κοιμηθῆ, ἀφ' οὗ ὅμως πρότερον ἠνάγκασε τὴν ὑπηρετρίαν της ν' ἀγρυπνῆ πλησίον της καὶ πρὸς ἐπίμετρον τῆς ἀσφαλείας ἐπέρασεν ἐν περόνιον εἰς τὸ κλειθρον τῆς θύρας.

Ὡς ἕκαστος ἐννοεῖ ἡ κ. Φραγκλίνου πολὺ ὀλίγον ἐκοιμήθη. Ἐξύπνησε δὲ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Πάραυτα ἐκάλεσε τοὺς ὑπηρετάς της καὶ προεχώρησε, φρουρουμένη ὑπ' αὐτῶν, εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ ἐκοιμάτο ὁ τυχοδιώκτης. Μεγάλως δ' ἐξέπλάγη ἰδοῦσα αὐτὸν ἠρέμα κοιμώμενον ἐν τῇ ἔδρᾳ. Τότε ἤρξατο νὰ μετανοῆ διὰ τὰς ὑποψίας της, ἐξύπνισε τὸν νέον, τὸν ἐκαλημέρισε φιλικώτατα, καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἠρώτησε πῶς διῆλθε τὴν νύκτα, τὸν προσεκάλεσε νὰ συμπρογευματίωσι.

— Καὶ ἔρχεσθε ἀπὸ κανὲν μακρὸν μῆρος; ἠρώτησε τὸν συνδιαιτυμῶνα της.

Ὁ νέος, ὡς εἶ ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τοῦ εὐμενοῦς τόνου, δι' οὗ ἡ κ. Φραγκλίνου τῷ ὠμίλησε, προσέθηκεν εἰς τὴν σοκολάταν του καὶ ἕνα ἔτι μεγαλύτερον βῶλον σακχάρους καὶ ἔλαβεν ἐν τεμάχιον ἄρτου πεφρυγμένον.

— Κατοικῶ εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν, κυρία.

Ἡ γραῖα κυρία ἐφάνη συγκινηθεῖσά πως ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης.

— Εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν! εἶπε, κατοικεῖτε εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν! ἀλλὰ τότε θὰ γνωρίζητε ἴσως τὸν υἱόν μου Βενιαμῖν;

— Ποῖον Βενιαμῖν; ἠρώτησεν ἡσύχως ὁ νέος.

— Ποῖον; τὸν Βενιαμῖν Φραγκλῖνον, τὸν Βενιαμῖν μου! ὦ! εἶναι τὸ καλλίτερον καὶ φιλοστοργότερον τέκνον τοῦ κόσμου.

— Πῶς! ὁ Βενιαμῖν Φραγκλῖνος ὁ τυπο-